

AUTOIMUNITATE, BOLI AUTOIMUNE - CONSIDERAȚII PRACTICE

Monika Szabó, I. Benedek, D. Bratu

Clinica Medicală nr. 2
Universitatea de Medicină și Farmacie Târgu-Mureș

Fenomenul autoimunității și bolile autoimune, atât prin implicarea lor patogenetică multiplă cât și prin creșterea frecvenței lor, ne sunt tot mai mult în centrul atenției.

Obiectul studiului este pe de o parte, prezentarea unei clasificări amănunțite, a câtorva aspecte generale și de tratament legate de cele mai noi cercetări ale bolilor autoimune și exemplificare printr-un caz clinic de dermatomiozită.

Vorbim de boli autoimune când sistemul imunitar produce mecanisme autoimune împotriva propriilor structuri antigenice, agresivă ce se soldază cu manifestări clinice, funcționale și morfologice. În funcție de etiologie, bolile autoimune se împart în primare (idiopatice) și secundare, iar în funcție de atingerea de organ în polisistemice și cu specificitate de organ. Baza tratamentului bolilor autoimune o reprezintă terapia antiinflamatoare (corticoterapie 1-2 mg/kgcorp), imunosupresie nespecifică (citostatice, plasmafereza, gama globuline în doze mari etc.) și imunosupresie specifică (autoanticorpi pe sistem imunitar). Cazul clinic este reprezentat de o dermatomiozită la o femeie de 60 de ani, cu o afecțiune tiroidiană de trei ani (probabil tiroidita Hashimoto) cu erupție tegumentară de un an, tipică, cu instalarea polimiozitei progresive, cu evoluție favorabilă sub corticoterapie de 1 mg/kgcorp/zi.
